

"Estimem-la, la direcció espiritual!"

Vas obrir sincerament el cor al teu Director, tot parlant en la presència de Déu..., i fou magnífic comprovar que tu sol anaves trobant resposta adient als teus intents d'evasió. Estimem-la, la direcció espiritual! (Solc, 152)

20 de març

Coneixeu de sobres les obligacions del vostre camí de cristians, que us conduiran sense aturar-vos i amb calma cap a la santedat; també esteu

previnguts contra les dificultats, pràcticament contra totes, per tal com ja s'entreveuen des del començament del camí. Ara insisteixo en el fet que us deixeu ajudar, guiar, per un director d'ànimes, al qual confiareu totes les vostres il·lusions santes i els problemes quotidians que afecten la vida interior, els daltabaixos que sofriu i les victòries.

Mostreu-vos sempre ben sincers en aquesta direcció espiritual: no us feu concessions sense dir-ho, obriu del tot la vostra ànima, sense pors ni vergonyes. Mireu que, si no, aquest camí ral tan planer s'embolica, i allò que al començament no era res, acaba per convertir-se en un nus que us ofega. (...)

Recordeu el conte del gitano que va anar a confessar-se? No passa d'ésser un conte, un acudit, perquè de la confessió, mai no se'n parla, deixant

a part que jo estimo molt els gitanos. Pobret! Estava ben penedit: *pare mossèn, jo m'acuso d'haver robat un ronsal... poca cosa, oi? ; i darrera hi havia una mula...; i darrera un altre ronsal... i una altra mula...* I així, fins a vint. Fills meus, passa el mateix amb el nostre capteniment: tot just concedim el ronsal, ve la resta, ve a continuació una rècula de males inclinacions, de misèries que envileixen i avergonyeixen; i un altre tant s'esdevé amb la convivència: hom comença amb una petita desatenció, i s'acaba vivint d'esquena, enmig de la indiferència més corgeladora. (Amics de Déu, 15)
